

– *De a nyolcvanas években azért elhangzott ez a gondolat, hogy „hazáig elvergődjek”.*

– Hát ez kibuggyant belőlem. Ha itthon lettem volna, akkor biztosan kiadok minden évben egy vékony kötetet, és úgy állt volna össze az a 2000–2500 oldal, ami az én lírai termésem. Akkor megismert volna a közönség, folyton pofafürdőt vettem volna, mindenki látja a fizimiskámat, és egyik-másik vers belement volna az emberek fülebe, egyik-másik soromból szólásmondás lett volna, úgy, mint a többi költőtársamnál. A befogadás, ha egyáltalán lesz, mert én pesszimista vagyok, 20, 30, 40 esztendő. Addigra meg el is felejtene.

– *Jön-e visszhang az emigrációban?*

– Csak harc és küzdelem. Előadókörutak Amerikában, Kanadában, míg végül ezeknek az előadókörutaknak az eredményeként összeáll egy olyan kartotékrendszer a kedves híveimből, akik a körlevelekre csekket küldtek, és így eltartották az én könyvkiadásomat. Így tudtam könyveket kiadni külföldön. Amikor valaki emigrál, akkor senki nincs ott, semmi nincs ott, nincs mögötte aura. Ez olyan barlang, amiben nincs visszhang. Hiába, belekiabálsz, nem jön visszhang.

– *És a díjak, amiket megkapott, nem fontosak?*

– Nem. Mesterember vagyok. Van egy mesterségem, van egy műhelyem, és csinálom a dolgom. Ez az egész.

Budapest, 1993. június 8.

Erdélyi Erzsébet – Nobel Twán

